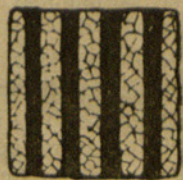
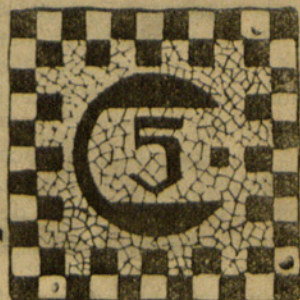

METRALLA

Surt el divendres

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret y'l dever de cooperarhi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevulga que sia llur pensar y sentir en matèries religioses, polítiques y socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSEMBLEA DE LA UNIÓN CATALANISTA).

Baix de S. Pere, 2, pral.

DELS TREBALLS PUBLICATS EN SERÁN ÚNICAMENT RESPONSABLES ELS SEUS AUTORS

La guillada del "embrutidor del pueblo,,

Lo Metralloyre:— Ep... Lacandro, escolta: ¿que vas á preparar la revolució?

La génessis de la victoria

La victoria de les darreres eleccions representa el fruit d'un esforç immens y efícaç. Hi ha en l'ànima seva tota la força de l'acció intensa, generosa y honrada que l'«Unió Catalanista» ha realitzat, en el silenci de la seva modestia, durant una sèrie d'anys considerable.

Ella es la que ha escampat per tots els llocs, per totes les viles, per totes les contrades de Catalunya, la sanitosa llevor del amor á la patria y de la germanor entre tots els catalans. Ella es la que ab constancia, ab fé, ab sacrifici y abnegació, ha ensenyat als nostres compatriotes, tot l'alcans del interès suprem de la nostra patria per damunt de les ambicions de partit. Y ella ha sigut, sobretot, la que sempre s'ha recordat d'aquesta Catalunya que no es Barcelona, d'aquesta ben-nehida terra de montanyes y serralades que

es el bressol del cor de la nostra rassa y l'empori de la sanchi rebel dels catalans, pera portar ella l'aygua que devia satisfer la seva incompressa sed de llibertat y de dignificació; pera portar á ella l'acció regeneradora qu'ha de fer de tot, absolutament de tot, el poble catalá, el poble plenament conscient de la seva personalitat nacional.

Y el poble qu'havia rebut els aires d'aquesta acció renacionalisadora de l'«Unió Catalanista»; que per éls ha comprés definitivament el veritable valor de la patria catalana pera els seus sentiments y pels seus interessos, ha manifestat aquest desitg en l'empenta vigorosa qu'ha donat á la darrera campanya de Solidaritat catalana perque aquesta venia á concretar precisament aquells mateixos principis.

Per altre part hi ha en l'entranya d'aquesta victoria tot l'esperit de dignitat catalana que es rebela contra's enemics que la befan, l'insulten y l'esclavisen, y aquest esperit es

també obra exclusiva de la constant propaganda feta per l'honorable entitat nacionalista qu'ha treballat jorn darrera jorn y ha recorregut á tots els medis honrats pera infiltrar aquesta concepció de la dignitat en el cor dels catalans.

D'ella es, donchs, la victoria obtinguda darrerament per Solidaritat catalana. Podia l'«Unió» no haver pres part directa ni indirecta en la campanya que l'ha precedida, podrà no haver obtingut cap honor ni distinció pels seus homes, podrà no haver treballat en la confecció de candidatures y de meses electorals, pero ha fet molt y molt més qu'aixó, ha fet lo que representa la veritable substancia del triomf, ha fet el seu material element, ha fet el poble.

Tots els homes sincers de la Solidaritat han reconegut que'l poble, qu'aquesta consciencia y aquest entusiasme del poble, elaborats per l'«Unió Catalanista» han sigut l'únich y exclusiu motiu de la victoria. Tot

lo demés no ha sigut altre cosa que l'artefacte complementari ab el que se l'ha vestit.

Mes si aixó es un fet digne de remarcar-se y que nosaltres consignem ab veritable goig, no hem de ficarnos ab menos atenció ab l'efecte positiu de tal campanya, prescindint de l'entitat que fins avuy l'ha realitzada.

Creyem qu'es casi inútil elogiari-lo, ja que ningú pot negar-li l'importancia que te, en els moments actuals en que l'aspecte de la realitat ens els demostra palesament.

Però lo que si hem de dir, es que s'imposa novament la seva continuació. Prou sabem que l'antiga institució del nacionalisme catalá no abandonarà el camí iniciat y are recomensarà la tasca que incidentalment ha sospés. Prou sabem que l'«Unió» tornarà á escampar arreu de la nostra terra la seva acció benfactors de desvetllar consciencies y redressar energies, are que la lluyta electoral es acabada. Però lo que no sabem ben ficament, es si tots els qu'han assistit al esclat

dels fruits per ella sembrats s'ajuntaran al bell exemple que'ls ha donat ab un pilot d'anys sense imitació la honorable «Unió Catalanista».

Aixó es lo que tenim de dir en les actuals circumstancies als elements diversos de Solidaritat catalana. Tots s'han pogut convencer dels efectes que una acció d'aquestes produïx en la vida política y social d'un poble. Se disposaran a secundarla?

Perque tenim molta fe en l'honradesa d'aquets elements y perque creyem en la virtualitat de Solidaritat catalana, ens incliném á creure que no voldrán desvirtuarla ni perjudicarla fentse sots á n'aquesta necessitat que'l poble reclama.

Are més que may es l'ocasió oportuna d'empendrela ab millors probalitats d'èxit. El combat hardit y frenètic de les darreres eleccions ha sotmogut tota la terra catalana y ha posat tot el seu esperit en tensió de violent protesta; ha remogut tot el terror; ha aixecat totes les masses aplastades y endurides dels nostres camps y els ha lliurat del predegall que privaba la gestació del fruit. Donchs are podém escampar la llevor y no dubtar de que'l fruit será esplèndit, ufanós y sobretot definitiu.

No hem d'adormirnos sobre els llores qu'hem conquistat. Aquesta victòria electoral no es res en sí mateixa; podrà ésser un medi, pero de cap mena es un fi. Per aixó precisa qu'are tots ens ne sapiguem aprofitar pera construir aquella Catalunya futura que es l'imatge dels nostres somnis. Si aixís no's fa, si altre vegada, després d'haver obtingut els sufragis s'abandonen als nostres ciutadans y y ningú s'ha de recordar del seu millorament moral y material fins que vinguin unes altres eleccions haurém de dir que la Solidaritat no ha fet res de bo ni de nou, que s'ha quedat a l'altura dels partits polítics a la espanyola.

Estém fermament convènts de que no será aixís. Mes si ens equivoquessim nosaltres sempre fitariem l'esguart en la senyera de l'«Unió Catalanista» pera veurer en ella l'únich qu'ha donat jorns de glòria a la nostra patria y l'únich que pot redimirla.

Are més que may

De Madrid torna á portar lo mal vent, la pedregada qu'inútilment matar vol nostra feyna tan prehuada, mes la pedra qu'eixa porti en son front rebotará, puig la veu dels nostres homes per nosaltres tornarà; y será la veu sencera del qui ayma y sent de cor... ¡Catalunya! per ta empresa be'n tindrás de lluitadors. Els que un dia't motejaren de egoista y d'altres mals, sentirán la veu potentia que demana llibertat. Llibertat! paraula santa per qui son accent comprén; llibertat! paraula noble per que vibras com el cer. Fà prou temps patria estimada que caminas vers l'abim, es precis, es necessari que retornis fins al cim de ta glòria benhaurada. Que hi tornarás es prou cert tenint capdills que braus lluytin ab amor noble y seré. Quan ta historia jo lleigeixo y't veig plena, rica y gran, quan recordo que tingueres els mellors dels governants, quan admiro belles gestes d'un eximi Fivaller, d'un Claris y d'un Moncada ó d'un rey com Berenguer, lo meu cor revolta d'ira y n'exclama alt, ben alt, ¿res no diu la nostra historia? ¿deixarém més trepitjans? Ah! no, no; que Catalunya be mereix quelcom mellor, la comtesa d'altres dies no li pláu suportar jous. Ja's redressa, ja ferm crida, del sepulcre surt radiant, del sepulcre qu'en mal hora la tirá un mal governant. Mes, no surt cridant venjansa, que jamay niá en son pit, surt cridant jautonomia! surt cridant ¡fidels á mí! un jorn era que tenia unes lleys prou exemplars,

ma paraula era parlada per tot terra y per tot mar, mon Concell de Cent, exemples vá donar per tot lo món, celebrats eran els actes dits de la Diputació, magistrats tenia un dia tots de casa, tots amichs, ¿que'm resta avuy d'eixas joyes? ¿que'm restan de tants bonichs? Ma corona mitj-partida, ma paraula denigrada, santes lleys que gran me feren, casi resten esqueixades. Mon Concell de Cent, ni sombra es de lo que un jorn vá ser, la Diputació preclara la malmena l'esperar. Magistrats, ni cal parlarne, que no'm son pás gens amichs y les lleys qu'ells mal-manegen sols serveixen per ferim. ¿Que'ls vaig fer, perquè ab tal sanya, s'esbravessin fins matám? ¿que'ls vaig fer?... fentlos de mare, los dongui imperis grans. Regiréu la meua historia, fèuvos càrrech de quant diu y veureu que sempre noble arribaba fins al fi. No soch sola així retuda, que, germanes tinch també, com jó, totes viuen tristes, qu'una sola senyera és. Perqué tal hegemonia? perquè donchs poder tan gran? que són nenes per ventura? no són ja major d'edat? Estimeunos germanetes no'ns tingam odi y rencor, governem á casa nostra, que'ls fillets viuran mellor. Federemnos, per les causes que poden esdevenir, y tornarà sè l'Iberia un jardí rich y florit. Federemnos, que la forsa sols prové de l'unió, mes, trenquem hegemonies que malmeten nobles cors. Aixís, crida la Comtesa del sepulcre al ressorgir: catalans! l'hem d'escollir! espanyols! l'hem de seguir? Si s'ovira en l'ontanansa de la glòria el bonich sol ¿hem de ser ja més la grilla dels imperis d'aquex mon? Ah! no, no; seguim l'exemple que Catalunya ens vá dant y cridém: ¡fills de l'Iberia á la lluyta mes que may!

JAN.

L'Assamblea nacionalista

Mentres han transcorregut les darreres campanyes electorals, tota l'atenció del Catalanisme ha estat concentrada en els seus resultats y en el seu desenrotlló. L'interés suprem qu'elles diluïen exigien aquesta profunda y general atenció. Per aixó, donchs, no es d'extranyar que durant tots aquets dies no s'hagi dit ni una paraula més de la projectada Assamblea nacionalista, de la que tant se'n havia parlat avans d'aquets darrers períodes electorals.

Are aquets ja han transcorregut y la necessitat imperiosa que sent tot el nacionalisme de la celebració d'aquesta Assamblea, reclama de nou l'atenció de tots els companys sobre la mateixa. Cert qu'are s'apropen les eleccions pera regidors, pero la seva fecha deixa un marge de temps prou llarch perque aquella puga organitzar-se y celebrar-se sense precipitacions. Cal, donchs, retornar sobre la qüestió y insistir de ferm per que vingui aquell acte tant esperat.

Perque ja no s'amaga á ningú el moment perillós y indecis per què atrevessa el nacionalisme català, en quant se refereix á la seva organització interna, y per lo tant, la necessitat extraordinària de que'n sortim definitivament.

Hi ha en el nostre camp una desorientació que en cas de continuar acabaria ab la vida de tots els nostres organismes. No vuy pas detallarla ni tant sols fer esment de cap cas determinat, perque aixó dit en lletres de motllo, potser podria comprometre els treballs d'organització de la Assamblea. Pero sab tothom que'n el terreny particular, en la vida íntima de les nostres corporacions, aquest es el problema que's considera de capital importància.

Arreu se respira una indecisió y una interinitat en tot, que fa que's perdi el temps inútilment, se gastin energies improductives, s'abandonin propòsits que podrien ésser profitosos y fins s'incorreixi en contradiccions seguides.

En la nostra joventut la felera del entusiasme esdeve més que inútila, negativa y perjudicial. Hi ha en ella afany de fer y de crear y com que no's disposa avuy d'una orientació fissa,

precisa y determinada, tots aquets esforços se queden sense conseguir els fins que's proposen quant no obtenen un resultat del tot contrari al que esperaven. Aixó passa á n'aquets que per ambicions, propies, com he dit, de l'entusiasme de la joventut, en tot veuen motius pera fundar una nova entitat nacionalista sense que debó aquets motius se beneficihin pera res de l'acció qu'aquesta entitat pot realisar. Perque fotes elles, com á nascudes que son de la fé d'uns pòchs, y no trovant en l'opinió aquella voluntat que crea la precisió dels fins, se veuen obligades á suportar una vida econòmica, lo suficient petita pera cubrir ab moltes feynes els gastos de lloguer, gas, conserge, etc., y no poguer destinar res al foment ó benefici d'alló que l'acció colectiva de l'entitat havia de protegir.

Fora de Barcelona se troben en un cas semblant quan tracten de fundar una associació nacionalista. En molts llochs no tenen un coneixement exacte de la nostra situació actual y emprenen direccions ab un sentit del tot contrari al esperit que les animen, accepten dogmes y principis que bategen ab el nom d'una nova evolució fragmentaria del Catalanisme y no saben encare si aquesta evolució será ó no seguida, no per un fragment, sino per tot el Catalanisme, abjunt aquell mateix que sembla que vulgan menyspreuar.

Tot aixó, com es natural, pot produir ab la seva duració, conflictes de veritable importància, si no una ferida intensa en l'organització del nostre moviment.

Pero lo que amenaça més funestes conseqüencies y demana, per lo tant, la celebració de la repetida Assamblea, son les diferencies personals qu'aquesta desorientació engendra y que podrien acabar ab una lluyta fraticida veritablement lamentable.

Es per aquets motius, donchs, que tots els que formem ab voluntat y ab fé en les rengleres de la causa catalana, tots els que estimem á Catalunya y ens sentim impulsats pels sentiments del patriotisme, hem de demanar á l'honorable «Unió Catalanista» que reuneixi ben aviat l'Assamblea qu'ha dictaminar sobre l'acció general del Catalanisme y l'organització en que aquesta s'ha de efectuar.

Als que no son elements de l'«Unió» als que no formen dintre de l'entitat que ab tanta fé sent el desitj d'aquesta reforma, els hem de demanar, tots, la seva bona voluntat y els hem d'invocar una vegada més el patriotisme qu'han sapigut demostrar en tantes ocasions en que la sort de Catalunya ha reclamat la llur inteligencia, la llur acció y el llur amor.

Perque l'esperit de lo que s'ha de determinar en aquesta Assamblea, es també una acció beneficiosa pera Catalunya. El Catalanisme es la creuada de la seva redempció. Donchs sols enfortint aquesta podrém fer que'l triomf sigui gran y positiu; que la redempció sigui completa.

Siguemhi tots, donchs, á l'Assamblea y portemhi ab l'amor á Catalunya, tot el calor qu'inspire els nostres pensaments y tota la forsa que mogui els nostres llavis.

LL. G.

SALUTACIÓ

1.er de Maig

El poeta canta:

Oh esplendorosa Comunió d'Amor!
Oh sant misteri de Bellesa que t'incies sota un tálam blau y sereníssim,
ab flaire de flors virginals y ab cànctichs d'aucellada!...

Oh Festa primaveral hermosament serena!...

Si el despertar amorós es Festa de redempció, es símbol de deslliuransa y visió de un avenir de Justicia pera'ls homes y els pobles:

Jo't saludo, flecto'ls humils genolls y't reso!...

KASSI MIR.

El corresponsal

de «La Dépêche».

El simpàtic diari de Toulouse, te la desgracia de comptar á Barcelona, ab un corresponsal que no pot amagar les seves simpaties per en Lerroux.

Durant la magnífica y exemplar campanya de Solidaritat, el corresponsal de *La Dépêche*, se limitava á fer constar que la lluyta anava molt encesa entre solidaris y antisolidaris (com si'ls antisolidaris fossin un partit capás de saber

lluytar); relatava les salvatjades comeses per pinxos pagats, com si fossin naturals accidents de lluyta electoral, y no s'oblidava de fer constar el mal efecte (sic) que havia causat el *copo* de Solidaritat.

Cada cop que'l nom d'en Lerroux apareixia á *La Dépêche*, era seguit de calificatius altissonants y fins en les correspondencies en que'l corresponsal volia apareixer imparcial, se li veia la seva tendència antisolidaria.

Aquest moviment d'emancipació que s'anomena Solidaritat Catalana, ha passat, donchs, als ulls dels lectors del valent diari de Toulouse, com una fusió ó *coalició* electoral. Recordem que en una de les darreres correspondencies deya el corresponsal, que un dels principals fins de Solidaritat, era no deixar passar diputat á n'en Lerroux (!)

No voldríem ofendre á ningú, pero trobém que al dit corresponsal li va mellor publicar ressenyes de crims perpetrats, no sé en quin punt d'Espanya, dessota'l titol de Barcelona, que no pas explicar, transgversant, una acció en la que hi va tota l'ànima d'un poble, tots els anhels de llibertat y de justicia que hi palpitien, una acció que's un fonament ferm d'un avenir lliure.

Les agencies oficials li fan el buid á n'el moviment de Catalunya, y la premsa estrangera reb totes les noves passades per alambichs madrilenys. Aixó no'ns estranya. Lo que'ns dol es que un corresponsal particular, un republicà, digui en un diari que sempre ha estat ben acullit á Barcelona, lo que'n copiém á continuació:

«Comme les temps sont changés et comme les mêmes hommes politiques doivent en faire la remarque.

Lorsque, il y a quelques années, le réveil du parti républicain était un fait réel, lorsque, après une campagne énérgique menée par MM. Lerroux et Junoy, Corominas et autres maîtres de la parole. M. Salmerón faisait son entrée à Barcelone, il y avait cent mille hommes pour le recevoir au Paseo de Gracia; il entra sans escorte et admiré de tous; le gouverneur d'alors, M. González Rothwos, n'avait pas fait sortir un seul garde civil et tout se passa de la façon la plus solennelle.

Pour cette élection, M. Salmerón est entré á trois heures du matin en automobile; et, après sa victoire, hier, il a quitté Barcelone en automobile également, allant prendre le train de Madrid á une cinquantaine de kilomètres et la route couverte par la garde civile.

Quelles réflexions aura dû se faire le chef du parti républicain d'Espagne?»

Hem subratllat expressament *était un fait réel*, pera que's fixin els nostres lectors en la punta. El corresponsal ne sab un niunt de deixar caure mots, que semblen á primer cop d'ull inofensius. Aquell desvetllament de llavors, va ser més que un fet real, una maniobra combinada per compte dels governs monàrquichs, pera acabar ab les dues forces que'ls marejaven: les societats obreres de resistencia y'l Catalanisme. L'agent d'aquells governs fou en Lerroux. Aquell moviment fou la desorganització d'aquelles societats de resistencia.

Tot aixó, el corresponsal de *La Dépêche*, té la obligació de saberho. No ho sab? Donchs que no's digui corresponsal.

Lo que mereix una resposta, es la tristíssima comparació que fa d'aquells temps d'ordre ab els d'are, y la més trista deducció que voldria treuren.

Jo li diré, si vol, el perquè «le gouverneur d'alors, n'avait pas fait sortir un seul garde civil» y perquè «tout se passa de la façon la plus solennelle».

El governador de llavors sabia la seva obligació de dependent del govern. El govern era amich d'en Lerroux, donchs el governador també. Els contra partidaris del moviment lerrouxista, erem nosaltres, y'l governador de llavors sabia que nosaltres no som pinxos, sabia que ataquém ab la Rahó y no ab el garrot, sabia que l'amor que portém á la terra nostra, era suficient garantia pera l'ordre. Y en Salmerón pogué entrar sense guardia civil.

Ah, senyor corresponsal que vosté mateix ho diu!

Are que es en Lerroux el contra partidari d'en Salmerón, es are que's tem pel desordre públic, es are que en Salmerón ha volgut evitar les grans manifestacions de simpatia que se li amanién al entrar y al entornársen, pera evitar tot motiu á les kábiles, que les kábiles surten quan hi ha moviment, pera donar el cop y esquivarse. Aixó ja ho sab el corresponsal.

Vosté pregunta «Quelles réflexions aura dû se faire le chef du parti républicain d'Espagne?»

Jo li contesto. Que Catalunya vol viure y que viurá. Que quan un poble vol, pot. Y que l'home es molt poca cosa fins essent sapient, puig que ni un expresident de República está al abrich d'esser enganyat un quant temps per un vil farsant disfressat d'apóstol.

F.

El primer de Maig

Obra social

Entre totes les manifestacions de la vida obrera, portades per un ideal de major benestar en el terreny econòmic i social a la vegada, trobarem, que la festa del primer de maig, es una data memorable, en quina s'hi condensen totes les aspiracions de la classe proletària. Al recordar y commemorar aquesta data, venen a la memòria coses grans, precursors d'empreses de finalitat humana, fets memorables de vida col·lectiva obrera, condensacions d'idees que sols en el terreny social solen resoltes, veritats sociològiques d'efectes positius y beneficiosos a la societat obrera, y venen també a la memòria frases pronunciades en moments de lluita, conceptes invertits en períodes d'organització social, quan els grans homes lluitaven, portats per una sola y única causa, la condensació suprema de la justícia humana.

Entre'ls varis documents publicats en temps de la internacional, com a obra societatària, deguts a la fecondadora pensada d'en Carles Marx, figura, aquell célebre «Manifest als treballadors de tot el món» en quin, després d'analitzar les causes del perquè era necessària la fundació d'aquella organització obrera internacional, exclamava ple d'entusiasme i convicció: «Obrers de tots els països, associeu-vos». Aquest va ser en la seva època, un crít precursor de grans coses, en ell hi veia aquell gran home, la condensació de tot un pensar col·lectiu, com a obra reivindicadora, en el gran problema econòmic i social.

Aquella frase, l'ensada en època veritablement turbulenta, va capgirar, en un moment donat, tots els problemes polítics que's debaten per encaminar-se a la realització d'un ideal, que per la seva puresa, era més fundamental, en el si de les lleys humanes.

Ens trovem donchs, avuy dia en època veritablement política, que's més que precís, indispensable, que s'aixequi altre vegada aquella veu de, «obers associeu-vos».

Bo es recordar avuy, al celebrarse la festa del primer de maig, aquell deure ineludible que'ls obrers tenen, com a obra exclusivament seva, d'enfortir els organismes societatàries, com a força positiva per a reconquerir aquelles coses que son ordre en la vida col·lectiva obrera.

Jo'm pendré la llibertat de dir, que la data aquesta qu'avuy se commemora, se manifesta l'obrer d'una manera diferent que donat a la seva actual situació deuria. No es anant al camp, com si fos un jorn d'alegria, ahont deu anar l'obrer, per a commemorar aquest dia, que la festa aquesta no es altre cosa, que'l crít aquell que'm refereixo, com a força suprema que'ls obrers, en el si d'ells, condensen.

Encare no ha vingut el dia de celebrar victòries, que estem en època, encare, d'organització social, y més lluny potser de lo que's pugui veure de que's pugui ferse respectar els obrers com a components de la família humana.

Com a respecte en eixa festa memorable deu l'obrer, dedicar el dia, a la reflexió, y al estudi, en fer, com a benefici propi, cultura social, per a poguer en consciència, obrar en tots sos actes, com a home.

Heus aquí donchs, lo que devia esser la festa del primer de maig; es convenient que'ls obrers tal cosa reflexionin, y en sos actes afirmen, en lloch d'enbolbellar-se entre negacions, que sols serveixen per anular la força suprema, que l'home, com a ser racional, li es cosa pròpia.

AGUSTÍ PEDRET Y MIRÓ

1 de Maig 1907.

Els obrers y el lerrouxisme

Estabam convençuts ja feya molt temps que la nostra honrada massa treballadora s'havia apartat casi per complet del funest enemic de Catalunya. Aquest convenciment es basava en una porció de detalls que per llur caràcter íntim no permetien fer aquesta afirmació d'una manera pública oficial. Mes avuy, després de la vergonyosa y ridícula votació obtinguda per els lerrouxistes, a Sabadell y Tarrasa, ciutats eminentment fabrils, y per lo tant compactes essencialment per una forta majoria treballadora, qui durtà per un moment de que'l treballador català s'ha separat per complet del ex-emperador?

Per convèncer d'aquesta afirmació bastarà computar els resultats de las votacions que fan referència a dites poblacions.

Solidaris	Lerrouxistes
Sabadell 3.774	124
Tarrasa 3.015	356

Es a dir que'l lerrouxisme ha tingut solament un 4% de votació en Sabadell a pesar de presentarshi el mateix D. Alejandro en persona. Y entre parentesis es han ficat que mentre las candidatures solidàries de Barcelona ostentaven llurs noms sense cap tractament

els individus que formaven la antisolidària portaban avantposats el democràtic y revolucionari Don?

Per lo demés y prescindint de disgressions perme-teume que remarqui lo eloqüent que resultan els números estampats més amunt.

Y si ens ficsem en els demés districtes ahont s'hi presentava candidat lerrouxista, veurém clarament el despreci que en tots indrets de nostra Catalunya han despertat els procediments y política d'en Lerroux:

	Solidaris	Lerrouxistes
Tarragona-Reus-Falset	6.915	240
Figueras	4.138	559
Vendrell	4.460	385
St. Feliu de Llobregat	3.566	34
La Bisbal	5.600	204

Algu de bona fe m'objectarà: ¿Y els 21.000 vots de Barcelona no signifiquen res?

Pro es que existeix algu que cregui de bona fe que aquets vots representen altres tans partidaris del Sr. Lerroux?

No. Aquets 21.000 vots representen el resultat d'una conjunció monstruosa; d'una barreja de components antitètics els quals solament se troban units per l'odi manifest que senten a tot lo català.

D'aquets vots entench que solament n'hi han 8 ó 10 mil marcadament lerrouxistes; els demés están formats per empleats públics, classes passives y activas, vots falsos y sobretot per aquesta població flotant no catalana que sense ferse carrech de l'alta transcendència que el problema català té per lo que respecta a Espanya han votat la candidatura representativa dels pertorbadors y enemichs de Catalunya; han votat a n'en Lerroux per atavisme de rassa. No existint en els districtes de fora aquest element pertorbador per força se n'ha hagut de ressentir la candidatura lerrouxiana, y veus aquí per lo tant la explicació clara y sencilla d'aquelles votacions tant ridícoles que tanta gràcia ens han fet.

Hi haurà ningu qu'encara dupli que l'honorat obrer català està completament distanciat del héroe del jipijapa y que'ls 21.000 vots tinguts a Barcelona representen un asquerós conglomerat de tots els que odian a nostre estimada Patria?

JOSEPH M. A VIRGILI.

Als obrers de Catalunya

A vosaltres que heu sigut sempre refractaris al moviment català que aspira a las reivindicacions de Catalunya, vaig a parlarvos jo que sento las vostras mateixas ansias de millorament social, y que, per lo tant, soch de vosaltres.

Heu parlat sempre ab despreci dels catalans que's preocupan d'aquest moviment, y n'heu fugit com de la peste, tot dihent que'n ell no més hi figuraven burgesos, quins son els vostres explotadors, y gent clerical que tan sols aspirava a fer tornar a Catalunya els malehits temps de la inquisició, y heu de sapiguer que aquesta no va neixer pas de nosaltres, sino que va ser importada d'altres terras, donchs el nostre poble sempre n'ha abominat de tot lo que significa tirania y imposició.

Pensant d'aquesta manera, heu cregut que seguiau el camí recte per arribar a conseguir veure complerts els vostres nobles desitjos, y lo que heu fet ha sigut posarvos en mans d'un home funest que vos ha predicat odi y renúncia, sentiments perversos que vos han servit per barrarvos el pas y aturar aixís la empena vigorosa que haviu emprés.

Mes are que heu arribat a compendre l'engany en que viviau, jorneu a dirigir els vostres ulls cap al Nacionalisme, y veureu la gran equivocació en que estabau!

Actualment, en mitj d'aquest gran espectacle de la Solidaritat Catalana, s'han posat de manifest las aspiracions del Nacionalisme, y molts homes que fins are n'havien viscut apartats, han abraçat ab entusiasme aquesta idea convensuts de la seva importància. Ell, el dia que's compregui bé, esborrarà las diferències de partit que sempre han separat als homes, y portarà al seu cor aquella pau y tranquil·litat del home que treballa per una causa justa.

Aprofiteu també vosaltres l'actual moment de la Solidaritat Catalana, y veniu cap al Nacionalisme, que ell es vida y es amor. Es la vida dels pobles oprimits que, tenint ànima pròpia, viuen ab l'ànima d'altres. Es l'amor dels homes que, poguent anar junts cap a la realització dels seus fins, s'entretenen anant els uns contra els altres y fentse amarga la vida. Vida y amor que portarà la pau als pobles y als homes de tot el món.

Al venirhi al Nacionalisme, ningu us demanarà res, tant sols voldrà que tingueu coneixement de lo que sou; que sapigueu que dintre vostre hi teniu una ànima, y que

aquesta es catalana, que no aguanta las imposicions de ningú, y que's revolta al veure que la volen transfigurar y ferla perdre. Quan haureu comprés tot això, tindreu coneixement de lo que sou, y podreu treballar aleshores per las vostras reivindicacions, ab la seguretat de veurelas satisfetes, perque quan un poble es, els individus que a ell perteneixen, també tenen personalitat y arriban a conseguir lo que desitjan si lluitan ab serenitat y coratge.

Aquestas consideracions no cregueu, companys, que siguin inspiradas pel entusiasme d'un cor jove en las lluytas de la vida, sino que son nascudas del raciocini y de la comprobació de fets d'una ànima enamorada del bé y de la justícia. Mediteuho també vosaltres y veureu la veritat del Nacionalisme.

EMILI QUERALT Y PALLEJÁ

POTSER SI

Son alguns els qui creuen—y pot ser que tinguin una mica de rahó—que tot aquest moviment regionalista, tot aquest entusiasme que pera assolir l'autonomia de Catalunya s'observa en tots els indrets de nostra Patria desapareixeria en part tant prompte com els governs del estat al qual perteneixem vulguessin, puig, diuen, que ab una zona neutral ó be ab un concert econòmic n'hi hauria prou per a tot això que sembla una gran montanya, tot aquest munt d'aspiracions y desitjos patriòtics, se fonguessin com si fos un bolado dins d'un got d'aigua.

Ja he dit, potser si que tenen rahó's que aixís pensen, potser si que'l dia que'l poder central se decidís a fer una petita concessió descentralisadora'l despertar patriòtic del nostre poble quedaria estancat per algun temps y totes les energies que ara's gasten y manifesten quedarien recloses dintre un petit cercle de jovent entusiasta, que portats per la fogositat que la meteixa joventut dona a n'els individus, serien els campions d'una contínua y permanent excitació que aniria minvant a mida que'ls joves se tornessin vells y deixessin buids els llocs que feyen servir de baluart per a propagar sos entusiasmes.

Potser si que'l dia que be ó malhauradament un govern concedís una mica de descentralisació, una petita dosis d'autonomia bien entendida lo nostre moviment deixaria, no d'existir, perque això es impossible, pero sí de tenir el nombre d'adeptes que te avuy dia.

Potser si que'ls comerciants que actualment formen part de nostres estols patriòtics y participen del mateix entusiasme que participem els que no tenim res per perdre, el dia que vegessin que s'els hi concedien petites millores que afavorissin en molt ó en poc els seus negocis deixarien de sentir y defensar l'ideal ab la forma y la força que avuy el senten. Potser si, tot pot esser. Pero tingueu ben present que'l nostre ideal no es ideal exclusiu dels panxatents, que'l nostre ideal, no perque hi hagi qui a n'el primer replà ja's queda plantat ha de deixar de manifestarse d'una manera viril, enérgica y potent.

Tingueu present que no perque totes aquestes objeccions puguin arribar a esser realitat qualsevol dia, que no ho serán, nosaltres haguem de deixar de predicar ab tota sa integritat els nostres principis que propaga la honorable «Unió Catalanista». Prediquemlos arreu de Catalunya, fem que s'encarnin y penetren a n'el cor de tots els catalans, puig fentho aixís, el jorn que per dissort vegessim que'ls que sempre havien tingut com a bons patriotes s'humillessin fins a l'extrem d'admetre com a almoyna una mínima part de lo que sempre, en bona llei, ha sigut nostre, el poble tot, els que tinguessin ben arrelat a n'el fons de ses conviccions el sentiment de la dignitat de Catalunya, ab fastic els rebutjarien de son costat per indignes y traidors, doncs res més sino això son aquells que d'un ideal sagrat ne fan instrument de negoci y profit personal per un costat y'l professen com a sport per un altre.

MANEL JULIACHS

TASCA SOCIETARIA

Comparém

A Inglaterra, Fransa y Bélgica, l'obrer es y será sempre solidari. La Solidaritat per ells formada, es un bloc que dirigeix totes ses forces contra la burgesia, a la qual presenta una arma

temible qu'es la vaga general. Las provas de solidaritat, las tenim en los països més amunt esmentats. ¿No están emancipadas las Bourses du Travail ó Casas del Poble, d'aqueixos països? Sí, contestará el que hagi vist el funcionament d'aquestas entitats; ara bé, sentats aquestos principis de socialisme obrer que fa cas omís del partit ó nacionalitat dels individus per enllassar-se ab més força tots los que del treball han de viure y lluitar, oblidant dins la fraternitat de tots, los odis de govern, que a cap triomf los conduiria. Donchs bé, la base principal d'aquesta solidaritat obrera, ha sigut per ells espontània, perque allà hont se reuneixen pel treball no s'hi fa política, sino feyna per millorar la causa del proletariat, las energías políticas las guardan pel club respectiu, may per la Casa del Poble, puig allà sols hi regna una aspiració: l'emancipació del obrer.

Per exemple, l'edifici que s'aixeca a la Rue Chateaux d'eau, ahont té'l poble proletari sa casa a París, passeu la gran portalada y ja en lo vestibol ho trobeu tot seriós, no hi ha café ni diversions de cap mena, allí no se sent parlar més que de feyna, allí rebeu impresiones de si algun gremi está en vaga, per afavorirlo y secundarlo. En cada pis hi ha vint gremis, allí s'hi troban tots els oficis agermanats, desde l'escrivent al paleta; si esteu sense feyna, vos inscribiu en las llistas que van per rigurosa numeració y si sou primer teniu la primera que's presenta.

Encare que cada departament té secretaria y biblioteca, el dia que un gremi te de reunir-se junta general, se li cedeix una de las salas disponibles en la planta baixa. Els dissaptes s'hi donan conferencias en la sala central; intellectuals de tot color han desfilat per aquella tribuna; campions del societarisme com Rochefort, Jaurés, Millerand y Faure, han ilustrat al obrer ensenyantli a emanciparse.

Ab la Bourse du Travail de París, están esplacadas las de Londres y Bruselas, puig els delegats obrers de las tres nacions van d'acort. Aquesta unió es lo fruit de la ensenyansa que aquells homes més amunt esmentats han donat al obrer, ensenyansa que's presta a fer comparacions (per cert, gens favorables) ab lo que passa a la Casa del Pueblo de Barcelona. Molts ignoran que ab la excusa de recullir fondos, (1) lo primer que s'hi va montar va esser un teatre de pago, fent ab ell descaradament un comerç, ab lo que devia esser un congrés d'ensenyansa obrera.

En la Casa del Pueblo, en lloch de representar obras socials modernas y educativas, com per exemple se fa en el teatre «Antoine» de París, l'empresari d'aquell recinte obrero cregué més convenient presentarhi tot el repertori chulapo y embrutidor anomenat del género chico, essent aquestas representacions, la primera càtedra per a ilustrar al obrer, a més, las únicas conferencias que allí dintre s'han donat fins are, han versat totes sobre la política de bastó, a fi de posarla en acció contra'ls demés germans que com ells no pensan. Fins s'ha arribat al extrém de celebrar dintre la Casa del Pueblo batallas de flors, diversió burgesa, y tot això sens perjudici de que després ells mateixos critican als que fan Kermeses. Els fruits d'aquesta ensenyansa els tenim a la vista havent de contemplar actes salvatges, y una munió d'ençegats que s'han fet esclaus d'un ídol que te per temple la Casa del Pueblo, aquesta casa que deuria esser un centre de cultura y fraternitat.

Per lo tant, els que posém la veritat per damunt de tot, veuriam ab goig que's traguéss el nom de Casa del Pueblo substituintlo per algun altre més apropiat, a fi y efecte de que tothom tingués noció exacta de lo que verdaderament es aquella... casa que's bateja ab un nom que no li escau.

JOSEPH TOUS.

(1) En els països ahont hi ha Bourses du Travail, no's necessita recórrer a n'aquestos medis, puig com no s'exigeix color polític, tota la classe obrera paga una quota mensual, quota que ab els milers d'obers associats ab quins contan y no malversantse els fondos, ab cosas fútils, s'ha pogut sostindre grans vagues, profitosas totes pel millorament del proletariat.

A la tasca

Han passat las eleccions y ab ellas s'ha demostrat que Catalunya vol l'autonomia, vol governar-se a casa seva. S'ha desfet per sempre del odiós caciquisme, tant arrelat en tot Espanya, ha fet la revolució més gran que pugui escriure l'història, però tot aquest gran moviment, aquest pas qu'hem donat els catalans, ha sigut sens consciència de lo que feyem, folls de tan sofrir y sens pensar ahont anavam ni perquè s'hi vá.

El Poble va despertar ab grandiosos moviments

de Solidaritat Catalana y ja guanyada la victòria tornarà altra volta al taller, a la fàbrica, al camp al seu ensopeïment d'avans, a ser altra volta esclau del burgès, del ric del poble, ahont anirà a cercar unas quantas unsas per tornarlas ab l'interès de ral per duro y si al arribar la cullita no'n te prou per tornar lo que fou a cercar en un moment de desesperació y de miseria, aleshores s'recordarà que anà a votar la Solidaritat y que tampoch ha millorat y malehira'ls seus, als catalans, que també'ls han enganyat com els altres.

Als Nacionalistes'ns toca, donchs, fer lo que hi manca. El Poble avuy està despert, cal no deixarlo ensopeïment altra volta, cal fer propaganda nacionalista a la ciutat, a la vila, a dintre de cada casa, cal fer un esforç gran y ab la premsa, ab el mitin y per tot arreu ensenyarli que lo que volem, no podem esperarho del govern, sinó de nosaltres mateixos. El dia que'l Poble estigui convenut, tindrem l'autonomia.

Els mestres d'escola poden ajudar molt a nostra tasca. Els noys qu'avuy van a l'escola, sobre tot en pobles petits, *sols per aprendre a llegir y sapiguer escriure una carta*, cal que s'apiguen molt més, això es ser homes, ser lliures y si desde nins se'ls hi ensenya'l camí de llibertat, seran lliures. A vosaltres, donchs, que feu'ls homes de demà, vos ho preguem, feu tasca nacionalista que Catalunya quan li traureu homes sabrà remerciavos.

Cal nacionalistas que no deixem ensopeïment al poble, perquè hem fet diputats y hem posat en ells nostra esperança y si'l poble s'adorm'ns giraran l'esquena, mentres que si vetllem y anem fen via pensaran que cada vot que tingueren son dos ulls que'l miran y un home que a peu dret espera.

A la tasca, donchs, qu'ha arribat l'hora.

A. V. (menut)
Barcelona 16 d'Abril 1907.

Lo 1.er de Maig

Van a cumplir divuyt anys (era al any 1889) que mon company Dormoy, arcalde socialista de Montlucon proposà al partit obrer francès la creació de una festa anyal del Treball.

Lavigne, delegat dels grupos de Bordeaux, en lo primer Congrés Socialista Internacional que's celebrà poch temps després a París, proposà y defensà aquesta idea, la qual fou acollida ab gran entusiasme pels representants socialistes de tots els païssos. Y esculliren lo primer de Maig.

Desde allavors durant molts anys a Fransa, a totes las ciutats ahont hi existia un agrupament socialista, els manifestants anavan en manifestació a visitar als alcaldes y governadors cantant himnes revolucionaris entregant a ses mans els misatges que contenian las reivindicacions populars.

No hi hagué pas necessitat de passar gayre temps perquè els obrers compreguessin que aquelles manifestacions platòniques no donarian cap resultat pràctic; se convenceren que ells no obtindrien res mentres y tant empleyarian la actitud pacífica. Ells compregueren el sentit de la forta paraula de En Karl Marx: *Die Befreiung der Arbeiterklasse soll das Werk der Arbeiterklasse selbst sein: La emancipació aels treballadors deu esser obra dels treballadors mateixos.*

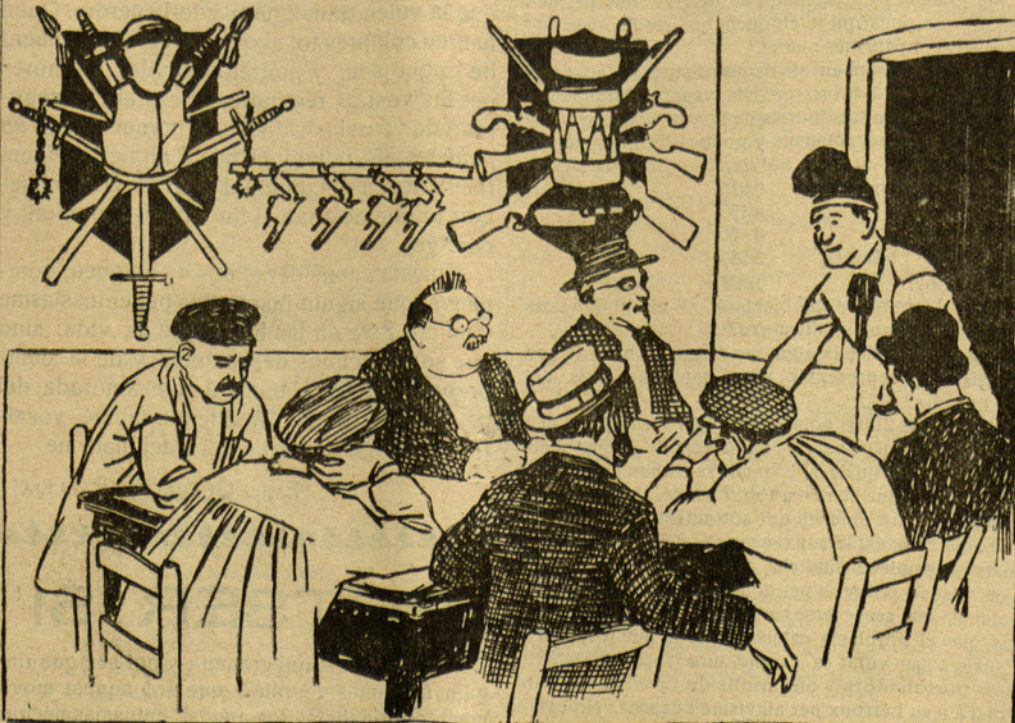
Ja fou qüestió de no formular ja més las justas peticions als poders públics. Es per la propia forsa de la organissació obrera, es per l'acció directa que els obrers resolgueren lluytar.

L'any passat lo dia primer de Maig tots els oficis es declararen en vaga. «La Confederació Générale du Travail», organisme central de tots els sindicats obrers resolgué que els seus adherits no entrarien al taller sense haver obtingut avans la jornada de las vuyt horas.

Malgrat la represió ferotje del govern burgès radical el qual en despit dels acorts presos, el ministre del interior, Clemenceau, concentrà 60.000 soldats dins París y posà en estat de siti la Fransa entera, aquesta decisió fou executada. Sens dubte no obtingueren pas tots els oficis la reducció del jornal a 8 horas, pero es guanyà per tot arreu alguna millora. Y la classe obrera guanyà sobretot l'experiencia, de que'ls governs radicals socialistes son lo mateix que'ls altres, que tots els partits burgesos igualment conservadors, siga la que's vulga la etiqueta política quan els privilegis de la burgesia capitalista son en joch.

Companys obrers de Catalunya: l'hora de las grans batallas socials no ha pas sonat per vosaltres. Mentres son en joch las qüestions nacionals la lluyta de classes es afeblida per la comunitat d'aspiracions patrióticas. Pero una vegada el combat qu'avuy sosteniu hagi finit, vosaltres passareu pel transit dolorós y necessari que travessa la classe obrera a Fransa.

Comentant la guillada

El Metrallayre: —Y be, ¿qué teniu qu'esteu tant ensopeït?

En Jan: —Ja veurás, noy: estavam pensant ab qui farem brometa si'ns marxa el patró aranya.

—Aixó ray; no us apureu, que no'n faltaran de ximpls; allà dalt en sobran.

Vosaltres lluyteu avuy dessota la bandera barrada solidarisats ab elements capitalistes, igual qu'ls nostres pares lluytaven dessota la bandera tricolor costat a costat dels burgesos francesos. Vosaltres vindreu un jorn a juntarvos ab nosaltres y ab tots els companys detots els païssos, dessota la bandera roja del socialisme internacional.

Vosaltres obehireu la divisa antiga de l'Internacional: *Treballadors de tots païssos uniuos!* Allavors fraternalment units marxarem per demunt de las fronteras oficials, y donantnos las mans lluytarem contra tots els enemichs de classe per conquerir la societat comunista en la qual gosarem el benestar a que tenim dret, dins l'igualtat y dins de la llibertat.

ANDRE MORIZET.

Membre del consell nacional del Partit Socialista
(Secció francesa de l'Internationale ouvrière.)

Metrallades

La setmana entrant METRALLA publicarà un magnífich article original del eminent escriptor En Diego Ruiz, titulat «L'Evangeli de la Nació nova. (Per l'afirmació del concepte de Dictadura espiritual).»

El Retroceso diu que si no van guanyar las eleccions es per culpa del vaticano.

L'autor d'aquest descobriment diuhen que s'ha tornat calvo.

Demà el mateix Retroceso explicarà els dias d'indulgencia que el Sant Pare ha concedit als solidaris.

Devant d'aquestas gangas M. Gayetano Soler diu que's farà solidari. Pero nosaltres no'l voldrem.

El diumenge de les eleccions varis republicans (?) lerrouxistes de la vila de Calella sortiren a fer una excursió quan trovaren per la carretera a dos companys ciclistes a n'els quals insultaren y amenassaren per el sol fet de que portaven les quatre barres en la bicicleta.

Que salvatjes, dich, que lerrouxistes.

El Sr. D. Cuan Rojo y Martin, nos resulta muy mucho divertit. Are dise que ablar catalán hes cer separatista; tamvien dise una cosa que nos a etcho resir de alló mas, i es alló de *mugarsuelas* que nos dise a nosaltres.

Ciga ciga Sr. Cuan Rojo y Martin escribiendo haticulos a el progreso porque resimos mucho a gust, con hustet.

¡Ah! Em bista del comportamiento de hustet en el diha de las eleccions emos hacordat regalarle a vos la grrran crus del mérito que ustet quiera.

En Barrio y Mier diu que no sap lo que es ni ahont va la Solidaritat Catalana.

No creyem que fos tant ignorant. No obstant aixó ve a confirmar la nostra opinió que tenim formada de tots aquestos poltichs, que viuen entremitj de la atmósfera putrefacta del Madrid poltich.

Qui més qui menys tots viuen a Babia.

Històric.

L'acció al «Siglo»

—Deu la guart

—Muy buenas.

—¿Vol fer el favor d'uns guants de fil?

—¿Que dice?

—¿Vol fer el favor d'uns guants de fil?

—No la entiendo.

—Ja aniré a altre part que m'entenguin. ¡Passi-ho bé. Y are que'ls bons catalans prenguin exemple.

S'està preparant el número 2 de «Juvenilia», colecció de follets que publica En Diego Ruiz y En Benedetto Croce; dit número està format pel follet *La Solidaritat y el Republicanisme*, de l'eminent escriptor y redactor de *El Poble Català*, En J. Pous y Pagés.

Sr. Director de METRALLA.

Molt Sr. meu: La desgracia que la meua mare y jo y els demés parents hem experimentat ab l'assassinat del meu estimat pare, Pere Llovera, ha sigut, en lo possible, apetitida per las bondadosas demostracions de condol que'ns han fetes el gran nombre d'entitats y personalitats que han vingut a casa a afavorirnos ab sas expressions de conhort, y que m'acompanyaren en l'acte tristissim de l'enterrament del meu estimat pare.

En l'impossibilitat de presentar particularment a dites entitats y persones, el testimoni de nostre pregon y inolvidable agraïment, prec a vostè, senyor Director, que se serveixi afegirnos el servey de fer en el seu periòdich, pública manifestació d'aquets nostres sentiments.

PERE LLOBERA

Barcelona, 27 Abril 1907.

Havem tingut el gust de rebre la visita del il·lustrat periodista parisench, Mr. André Morizet, redactor del diari socialista *L'Humanité*, de París, el qual se troba entre nosaltres, fent una completa informació del moviment nacionalista de Catalunya.

L'il·lustrat company que arriba aquí, creyent trobarhi un partit obrer ben organissat s'ha hagut de convencers que desgraciadament aquest no existeix. Al preguntarnos las causas, nosaltres li havem demostrat com fou el Sr. Lerroux, enviat aquí pels governs monàrquichs, qui las desbaratà. Y aixó que ell creya, com molts altres, que en Lerroux era el campió del proletari!

Mes avuy es tal el convenciment que té format d'aquest *fulano* y del esperit que informa el nacionalisme català, de la seva influencia dintre las arts, la cultura, la música, la literatura, etc., etc., que'ns consta que ha escrit al periòdich *Le Courrier Européen*, desfent certs errors y prejudicis dels que encare'n son victimas la major part dels periòdichs de París.

Al mateix temps y accedint a nostras indicacions, Mr. Morizet ens ha entregat l'article *Lo primer de Maig*, que en altre lloch d'aquest número publiquem.

May, may havíem vist a Barcelona las publicacions pornogràficas com actualment.

El Sr. Gobernador civil, tant amatent a imposar multas als periòdichs nacionalistas, deixa publicar impunement verdaderas asquerositats.

No cal dir que'ls periòdichs indecents, als quals aludim, son lerrouxistas; tacas vergonyosas per una ciutat civilisada com Barcelona.

S'ha posat a la venta la cansó catalana ¡Perdó! pera cant y piano, música de En Joseph Torres y lletra de nostre estimat company de redacció en Cassimir Giralt.

La Sra. Carme Karr, ha sigut nombrada directora del nou periòdich *Feminal*. Molt'ns ha en estranyat no veure en lo primer número de dita revista tres ó quatre articles, y quinze ó setze gacetillas protestant de... aquell article publicat pel difunt periòdich... *Patria*, ahont se insultava de una manera bestial a la dona catalana.

Llegim que a Sitges tindrà lloch ben aviat l'inauguració del monument dedicat al digne català doctor Robert.

Molt bé, ¿y el de Barcelona quan se inaugurarà? ¿l'any de la picó?

¿Saben quant li va costar al Marquesito de Baztan la derrota sufrida en lo districte de la Seu de Urgell? Donchs 37 mil duros.

¿Saben a quin preu pagava els vots? Donchs a 125 pesetas un.

Y tot per quedarse sense acta.

Decididament la provincia de Lleyda's regenera.

El passat diumenge rebérem la visita de una comissió de encarregats de «El Siglo» composta dels senyors Miralles, Vicente, Planells, Gibert y Berenguer, els qui ens digueren que may «El Siglo» ha donat un centim al subjecte Lerroux, y que la majoria de dependents de la casa son solidaris.

Ens'n alegrem molt que aixis sia.

Havem tingut el gust de rebre el primer número del diari francès *Le Petit Meridional* el qual publica articles en català y francès, defensant las nostras justas aspiracions, de una manera de alló més *resalada*. Sia benvingut, y per molts anys pugui fer tant bonas obras.

Per eccés de original'ns veyem obligats a retirar una carta de nostre corresponçal a Mataró en la que's posa de manifest tota la bruticia en la qual están ficats els reaccionaris y jesuítichs subjectes de *El Nuevo Ideal*.

La setmana entrant la publicarem. De tots modos estem segurs que no se'ls enrogirà la cara. Tenen la pell masa groixuda.

Lo consistori dels Jochs Florals de Barcelona, acordà l'any passat crear un premi de mil pessetas pera premiar lo millor drama que se li presentés.

Han sigut varis els autors dramátichs que hi han tirat, no obstant, el premi de los mil pessetones no l'han adjudicat.

A molts aixó els estranyarà, a nosaltres no'ns estranya gens. ¿Miserias de la vida, envejades de impotens y despitats? ¡qui sap, qui sap!

Cada any que passa es coneix menys y menys a Barcelona la festa del primer de Maig.

Sense volguer, maquinament, al sortir al camp ab nostres companys y fillets, y al oviar el funejal d'immensas xemaneys, pujavan als nostres llavis accents de maledicció contra aquell esbirro que predicant *revolució y emancipación*, ensorrà las societats obreras, sens altre fi que servir a la burgesia y emanciparse ell de tot penós treball.

¡Que n'has fet de mal al proletari, miserable! pero no't valdrà perquè avuy els obrers comensan a conèixer que la seva redempció ha d'esser obra d'ells mateixos.

Impossibles.

Per El Liberal en Barcelona: dir una veritat.

Per El Noticiero: no dir bestieses.

Per un polítich madrileny: gastar sentit comú

Per en Sol y Ortega: no somniar truytas.

Per en Mir y Miró: no visitar El Eden.

Per Catalunya: esperar res de bó dels governs dinastichs.

A mitjans del present mes se posarà a la venda un follet contenint entera la controversia que nostre company Llangort sostingué ab el Sr. Cuadras, de Mataró, sobre'l tema «Lo Catalanisme y la Democracia». En ell no solament se combat el dictat de reaccionari que's volgué llenyar demunt del Catalanisme, sino que's prova d'una manera clara que avuy per avuy no hi há ideal més modern ni avensat que l'ideal que inspira lo nacionalisme català.

Fa dias y dias que se sent un rum-rum de coses que's diu que han de passar... 's parla de reunions secretas, de amenaces, de assalts, etc. etc. Si hem de dir la veritat no creyem que's portin a la práctica cap de aquestos rumors. De tots modos badant no'ns hi pescaran. Que no sápija tothom.

A l'hora que entrem el present número en màquina, segueix el Sr. Cambó en estat sumament critich. Tant debó la próxima setmana poguem donar als nostres llegidors novas més optimistas del estat del entusiasta company.

En Lerroux fa veure que s'estranya que li diguin *instigador* del atentat salvatge de Hostafranchs.

A nosaltres lo que'ns estranya, es que després de haver anunciat ell mateix poch dias avans del fet que *habria victimas*, no hagi sigut detingut.

A Salamanca se ha prohibit la circulació de periòdichs catalans, Es veu que no volen regenerarse.

Imp. J. Horta.-Barcelona.